

PROFILUL INDUSTRIAL AL OLTENIEI ȘI INFLUENȚA ACESTUIA ASUPRA SOCIETĂȚII (1866–1914)

FLORIN NACU*

Perioada 1821–1866 a fost una de schimbări esențiale în plan politic, dar și legislativ, instituțional, toate acestea influențând, în mod direct dezvoltarea industriei.

Oltenia sau „Mica Valahie” este o regiune compactă, cu un mare potențial agricol. Dezvoltarea localităților rurale și urbane a fost urmată de o evoluție a meșteșugurilor. Moșiile statului, Bisericii, cele particulare aveau, de regulă, oameni specializați pe activități meșteșugărești-industriale. Astfel, în rândul robilor țigani, eliberați la 1857, existau fierari, aurari, lingurari, muzicanți și căldărari, aceștia stabilindu-se în apropierea localităților sau alegând să devină semi-nomazi. Astfel, ei obișnuiau să cutreiere localitățile pentru a se face utili cu meșteșugurile lor.

Dacă în sudul Olteniei predominau agricultura și meșteșugurile casnice, precum torsul, țesutul, în zona centrală, submontană și montană existau meserii precum fabricarea alcoolului din fructe, prelucrarea pieilor, prelucrarea pietrei, lemnului, cultivarea pomilor fructiferi, îngrijirea fânețelor, produsele fiind valorificate în târgurile, iamaroacele, piețele din localitățile de deal, câmpie, ajungându-se până la schelele de la Dunăre. Astfel, se obțineau fie bani, fie se făcea un schimb în natură, convenit, un produs din zona montană, contra unor produse din zona de câmpie. De exemplu, o ladă de lemn, pentru zestre, pentru păstrarea făinii, mălaiului costa cantitatea de grâu sau boabe de porumb care umplea respectiva ladă. Morile care utilizau pietrele speciale pentru măcinat puteau cumpăra respectivele produse plătind contravaloarea în măciniș (făină sau mălai). De asemenea, țuca, rachiul, vinul se vindeau fie pe bani, fie pe produse agricole.

Turmele de oi, capre, porci, cirezile de vite, hergheliile de cai puteau fi vândute în special în Transilvania (prin Gorj, Vâlcea) și Banat (prin Mehedinți), dar puteau fi valorificate (cu excepția porcilor) și în schelele de la Dunăre, de unde luau calea Imperiului Otoman sau chiar a Rusiei¹.

Existau ocupații precum extragerea minereurilor, prelucrarea acestora, extragerea sării, un produs căutat dintotdeauna, pe care Oltenia îl avea din plin, mai ales la ocnele din zona județului Vâlcea.

---

* Cercetător șt. III dr., Institutul de Cercetări Socio-Umane „C. S. Nicolăescu-Plopșor” Craiova; email: florinnacu86@yahoo.ro.

¹ *** *Istoria Românilor*, vol. VII, tomul I, București, Editura Enciclopedică, 2003, p.15 și urm.

Regiunile de luncă, câmpie și deal ale Olteniei cunoșteau o pluralitate a ocupațiilor, pluralitate care se reducea, cu cât se avansa spre munte, unde predominau păstoritul și meșteșugurile. Exista tradiția transhumanței, turmele porneau primăvara spre munte, de la câmpie și reveneau toamna pentru iernat în zonele de câmpie și luncă (bălțile Dunării în documente). Această transumanță antrena dezvoltarea unei industrii incipente și ducea la schimburile economice. Astfel, laptele, brânza, pieile de miel, oaie, capră lâna, carnea mieilor, iezilor, batalii, țapii valorau o cantitate convenită de cereale.

Un actor economic important era Biserica. Moșiile mănăstirilor autohtone și ale celor închinatelor aveau heleştee, iazuri, fânețe, păduri, zăvoaie, la fel ca moșiile devălmașe, moșiile de stat, moșiile boierești. În zona pădurilor de salcâm, exista obiceiul creșterii albinelor, după cum, acolo unde existau duzi, se creșteau viermi de mătase, obținându-se firul de borangic (mătase). Se cultivau în, cânepă, tutun, sfeclă de zahăr, așa numite plante industriale.

Secularizarea averilor mănăstirești și introducerea oficiilor de stare civilă, de notariat, reforma codurilor fiscal, civil și penal, a codurilor de procedură civilă, penală, legea instrucției publice, obligativitatea și gratuitatea învățământului de patru clase, legea de organizare a armatei au făcut ca gradul de instruire a populației să crească. Bisericile, școlile și mănăstirile au primit pământ cât să își ducă existența onorabil, din resurse proprii. Revenirea pământului mănăstirilor închinatelor și a celor neînchinatelor în patrimoniul statului au făcut ca profitul acestui pământ să aparțină statului și țăranilor împroprietăriți. Țăranii primeau pământ prin despăgubire, la 1864, deci, statul avea de unde să obțină bani. Ulterior, împroprietăririle veteranilor, văduvelor de război de după 1878, însurățeilor, vânzarea moșiilor „de mână moartă” au adus statului bani pentru a fi investiți în industrie.

De regulă, pe lângă meșteșugarii autohtoni menționați mai sus, existau și străini din spațiul ardelean, bănățean, germanofone în bună măsură, așa numiții „nemți”. Aceștia știau să construiască, să întrețină și să repare anumite mecanisme folosite în activitatea protoindustrială, mai ales în domeniul prelucrării lemnului (fierăstrău mecanic, abrig, banțig) unde existau ateliere (în Ardeal și Banat erau numite „werkeș”, de la termenul german omonim), separării cerelalelor de impurități, plugurilor trase de boi, cai, mai târziu a celor mecanice, mașinilor de treierat, instalațiilor de distilat alcoolul, instalațiilor miniere, petroliere și de navigație. În contextul asuprii românilor în Transilvania, mulți dintre ei au ales să se stabilească în Oltenia întemeind comunități de „ungureni”, chiar și sate cu acest nume (de exemplu: satul Ungureni, comuna Ghercești, județul Dolj).

La Turnu Severin, austriei de la Orșova construiseră deja șantier de reparații pentru vapoare, care a devenit șantier producător de nave, ceea ce a însemnat că s-au deschis școli pentru tineri care să învețe meseriile aferente reparării și construcției de nave.

După 1866, în România a început construcția căilor ferate, de la Vârciorova – Turnu Severin – Filiași – Craiova – Balș – Piatra Olt – Slatina – Pitești – București,

București – Focșani – Iași – Roman – Galați, București – Giurgiu (1869), București – Constanța după 1878 (tronsonul Cernavodă – Constanța fiind construit de turci din 1862 și preluat de români după 1878). În total, la 1878, România avea 1 300 km de cale ferată, iar în 1915 circa 3 500 km de cale ferată².

Așadar, Oltenia era traversată pe linia mediană de la Sud-Vest la Nord-Est de un drum de fier, pe relația Turnu Severin – Craiova – Slatina. La construcția căilor ferate a fost nevoie de ingineri (aduși de consorțiul Stroussberg care se angajase să conducă lucrările) și de muncitori, forța brută fiind asigurată de muncitori români, în majoritatea lor țărani din zonele traversate de calea ferată. Astfel, atelierele de reparații, stabilimentele feroviare aveau nevoie de personal tehnic specializat, dar și personal de mișcare, calitatea de „ceferist” fiind foarte apreciată și căutată, chiar dacă salarizarea era mică. S-a introdus un anumit tip de arhitectură pentru gări, s-a generalizat folosirea ceasurilor, de aceea, meseria de ceasornicar a început să fie căutată, fiind apanajul evreilor, etnicilor germani, însă aceștia au format și români în această meserie. Tinerii care mergeau în armată și deprindeau anumite meșteșuguri sau le știau din familie, se îndreptau apoi spre orașe și meserii industriale.

Mulți străini, stabiliți în România, sau oficiali care efectuau serviciul diplomatic în România, alegeau să deschidă stabilimente industriale. Astfel, Mary Grant, soția lui C. A. Rosetti, fruntașul pașoptist și omul politic liberal, sora consulului britanic Efringham Grant, a construit cu soțul său o fabrică de tutun în București. Cum tutunul era monopol de stat (Regia Monopolurilor) ea a decis să creeze o infrastructură stabilă pentru salariați. Astfel, a cumpărat moșia Golescu din București, pe care a porționat-o în parcele pentru case și în terenul fabricii. Până azi, zona a rămas cunoscută ca „Regie”. Nepotul Mariei Rosetti a proiectat podul din București, care astăzi poartă numele „Podul Grant”.

Până la mijlocul secolului al XIX-lea, îngrijirea medicală era apanajul moașelor, doftoroaielor, agenților sanitari (tinerii care terminaseră armata și slujiseră în sistemul sanitar militar). După 1859, în București și Iași s-au înființat universități unde se pregăteau medici, iar în orașele medii apăruseră școlile pentru cadre medicale, pensioanele pentru domnișoare, școlile medii de fete, băieți și mixte³.

După cucerirea Independenței de Stat a României, s-a luat decizia modernizării Capitalei și a marilor orașe; pentru realizarea acestui obiectiv mulți meșteri constructori au fost aduși din străinătate. O categorie aparte au reprezentat-o friulanii, etnici italieni din zona Friuli-Venezia-Giulia, care au imigrat în diferite zone ale României, inclusiv în Oltenia și Dobrogea. Mulți s-au stabilit în Oltenia, ca agricultori, constructori, pietrari, dulgheri, lucrând în marile orașe, dar și pe marile domenii funciare. Un sat din Oltenia, Talieni, amintește de acești meșteri.

Dezvoltarea rețelei școlare, nevoia de manuale, dorința de a citi, răspândirea jurnalelor, ziarelor, revistelor au determinat apariția și dezvoltarea tipografiilor, litografiilor, imprimeriilor, care, cândva, erau apanajul Bisericii.

² Keith Hitchins, *Români 1866–1947*, București, Editura Humanitas, 1999, pp. 219–221.

³ *Ibidem*.

Intrarea Dobrogei în fruntariile României a făcut ca mulți cetățeni români să accepte relocarea în Dobrogea, unde puteau primi pământ, rămas de la fostele așezăminte otomane și de la otomanii care se retrăseseră în Imperiul Otoman după revenirea Dobrogei la România (după peste patru secole de dominație otomană).

Orașe ca Turnu Severin, Craiova, Târgu-Jiu, Râmnicu Vâlcea, Caracal au început să se dezvolte, iar statul a încercat să reglementeze nomenclatorul meseriilor și tipurilor de negoț, obligând meseriașii să cumpere „patente” (autorizații) și să plătească impozite. Acestea au generat răscoale, precum „răscoala patentarilor” din Craiova, din noiembrie 1860.

La Craiova, statisticile arată că existau circa 4650 de clădiri. Casele erau majoritare, numărând 3220 imobile. Au fost înregistrate 36 biserici și mănăstiri, 11 școli și puncte sanitare. În Craiova, se lucra în 60 de ateliere, numite generic și fabrici. Totodată, funcționau și 90 stabilimente propriu-zise, axate pe morărit (12 stabilimente), tăbăcărie-pielărie (4 stabilimente), prese de ulei, producția de bere (3 fabrici), distilării de gaz (câte 2 stabilimente), 2 tipografii⁴.

Orașul Craiova înregistra aproximativ 60% din totalul lucrătorilor industriali. Erau aproape 1 100 de meseriași atestați, circa 1200 de calfe și ucenici⁵.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, în Craiova funcționa o uzină electrică (inaugurată la 26 octombrie 1896), care avea utilajele germane AEG, cu o putere instalată de 310 CP. Circa 30 km de străzi ale Craiovei erau luminate cu lămpi electrice (aproape 400 de lămpi pe 40 de străzi).

În anul 1900, circa 44% din activitățile industriale ale Olteniei erau înregistrate ca având baza în Craiova. Acestea se desfășurau în 924 de întreprinderi. Industria mare cuprindea 25 de întreprinderi. În cele peste 900 de stabilimente lucrau aproape 1 100 de muncitori. Așadar, Oltenia număra circa 2 079 de stabilimente industriale.

La Turnu Severin, în anul 1859, Șantierul de reparații navale devenea șantier de construcții navale, iar în 1860 a fost înființată turnătoria. Din 1861, apare iluminatul stradal cu petrol (64 de lămpi). Se pavează străzile, se construiesc edificii publice, parcuri, iar în 1877 se dă în folosință gara. La 1882, Turnu Severin avea un atelier de reparații vagoane și locomotive, întrucât Severinul era orașul cap de linie de la granița cu Austro-Ungaria. În 1890, se înființează Serviciul Fluvial pe Dunăre, iar trei ani mai târziu, la 1893, statul român devine proprietarul Șantierului Naval. În 1914, de pe calele de lansare ale acestui șantier naval a ieșit primul vas cu zbaturi, de fabricație românească, acesta fiind operațional și astăzi, la Brăila. În același an, Șantierul Naval Turnu Severin era cel mai mare din România, având angajați 700 de muncitori⁶.

La Turnu Severin exista o Cameră de Comerț, un sediu al Băncii Naționale, iar din 1915, Căpitania Portului. Orașul avea la finele secolului al XIX-lea aproape

⁴ *Istoria Craiovei*, Craiova, Editura Scrisul Românesc 1977, p. 53 și urm.

⁵ Avram Cezar *et alii* (coord.), *Dicționarul istoric al localităților din județul Dolj*, Craiova, Editura Alma, 2004, *passim*.

⁶ C. Dănescu, *Șantierul Naval din Turnu Severin (1851–1950)*, Turnu-Severin, 2004, pp. 45–49.

19 000 de locuitori⁷. Apar Băncile „Mehedinți”, „Severinului”, „Comercială” și „Dunărea”. Se construiesc Uzina de Apă, Castelul de Apă (până la 1905 orașul fiind alimentat doar de sacagii). Între 1899 și 1914, încep să funcționeze numeroase fabrici: de bomboane (Mercur), tăbăcărie (Damianoff), mezeluri (James O Mara). Până la 1914, în oraș se construiesc obiective economice și industriale precum: Hala Radu-Negru, Uzina Electrică (trei motoare Sulzer-Diesel totalizând 360 CP), Baia Comunală (între 1892 și 1914 se finalizează canalizarea orașului), morile Graf, Schwartz, Sabetay, Moara de Foc, fabricile de pâine (4, fiecare pe lângă una dintre morile menționate) săpun (3), cărămizi (2) gheață (1), tuburi de ciment (1), lumânări (1). Anul 1915 marchează apariția Fabricii de Produse Zaharoase „Cerna”⁸.

Râmnicu Vâlcea și localitățile din județul Vâlcea (Drăgășani, Horezu, Brezoi, Băbeni etc.) se remarcă în domenii de interes deosebit pentru industria românească: industrializarea lemnului – 17 joagăre mecanice, acționate prin forța apei, Societatea „Lotru” – Brezoi (în 1883 cu 770 de muncitori, iar în 1908 cu 1 344 de muncitori se prelucrau peste 63 000 de metri cubi material lemnos anual, ajungând până la 160 000 de metri cubi anual); cheresteauaera produsă, în 1889, de frații Hanciu, fabricile Stagni and Co. (90 de lucrători), N. C. Vămășescu (45 de lucrători), Vasilatul-Brezoi, Oltul-Brezoi etc. Alte activități erau: extragerea și prelucrarea sării (circa 1 240 de lucrători), pielărie (frații Schland), tăbăcărie (frații Simian – 1891) cojocărie, confecționare obiecte de cupru (asociația „Proprietatea”), morărit și panificație – morile Santinela (1885 – Brezoi), Andras Gheltz (1886 – Râmnicu Vâlcea), producerea utilajelor agricole (1890 – fabrica Frantz Eitel)⁹.

Industria județului Vâlcea, al cărui oraș de reședință, Râmnicu Vâlcea, avea circa 5 000 de locuitori, la 1900, mai cuprindea: poverne de țuică, rachiu, fierării, dogării, fabrici de ploști, piepteni, pălării, încălțăminte, frânghii, tinichigerii, tâmplărie manuală și mecanică, apă gazoasă, săpun, mezeluri, cărămidă, pive, mai multe mori.

În fiecare județ al Olteniei se găseau între 25 și 50 de utilaje agricole acționate mecanic (inclusiv prin forța aburului) moderne pentru însămânțare, separare corpuri străine, recoltare a cerealelor¹⁰.

Sistemul bancar în Vâlcea a înregistrat o creștere spectaculoasă, pe lângă sucursala care aparținea Băncii Naționale a României, înființându-se după 1880 circa 37 de „bănci populare”, la 1907, numărul lor fiind de 98¹¹.

Județul Gorj avea, în general aceleași coordonate de dezvoltare, precum județul Vâlcea, excepția fiind în faptul că, în locul exploatării sării, predomina exploatarea cărbunelui – mina de antracit de la Schela. Astfel, în județul Gorj existau fabrici de mobilă (1), fasonat lemnul (1), postav (1), pielărie (2) în Târgu Jiu, reședința județului.

⁷ M. Butnariu, *Monografia orașului Drobeta Turnu Severin*, Drobeta Turnu Severin, Editura Prier, 1998, p. 36 și urm.

⁸ M. Davidescu, *Turnu-Severin*, Craiova, Editura Poligrafica Oltenia, 1964, p. 20 și urm.

⁹ *Vâlcea. Monografie*, București, Editura Sport-Turism, 1980, pp. 105–114.

¹⁰ *** *Istoria Românilor*, vol. VII, tomul I, București, Editura Enciclopedică, 2003, p. 105.

¹¹ Corneliu Tamaș, *Istoria municipiului Râmnicu-Vâlcea*, Râmnicu-Vâlcea, Editura Conphys, 2006, pp. 264–265.

La Târgu Jiu și Vădeni existau câte o fabrică de cărămizi refractare, 2 fabrici de Cherestea la Cărbunești și Baia de Fier. Târgu Jiu, avea la începutul secolului al XX-lea aproape 9 000 de locuitori¹².

Județul Romanați era axat pe producția și prelucrarea cerealelor. Caracal avea aproape 8 000 de locuitori, la sfârșitul secolului al XIX-lea. Înainte de intrarea României în primul război mondial, în județul Romanați, existau 11 mori industriale și circa 120 de mori sătești. La Caracal, reședința județului funcționau 2 ateliere pentru repararea mașinilor agricole și industriale, o fabrică de tăbăcărie și o fabrică de teracotă pentru sobe. La Corabia, existau: fabrici de cherestea (4), spirt (1), țiglă, cărămidă (2), mobilă (1)¹³.

Porturile și instalațiile portuare de la Cetate, Calafat, Bechet, Dăbuleni, Corabia, Islaz au continuat să se dezvolte, însă doar Calafat, Bechet și Corabia au ajuns să aibă o importanță mare în economia românească, celelalte diminuându-și treptat activitatea.

Reformele legislative, economice, electorale, în special introducerea celor patru colegii permiteau micilor meșteșugari, industriașilor medii, proprietari de stabilimente (mori, pive de postav, poverne) să intre în categoria a IV-a, sau Colegiul IV. În 1884, s-a trecut la organizarea în trei colegii, cenzitare, votul universal fiind introdus în 1919.

După cristalizarea celor două partide fanion, Partidul Național Liberal (1875) și Partidul Conservator (1880), primul reunindu-i pe industriași, bancheri, negustori, al doilea pe proprietarii funciari, arendași și țărani frunțași, în anul 1893, se înființa Partidul Social Democrat al Muncitorilor din România (PSDMR), care a inaugurat cluburile socialiste (după modelul cluburilor conservatoare). Chiar dacă votul cenzitar a dus ca deputații socialiști să se orienteze spre facțiunea „liberalilor sinceri” și mai târziu, să se alătore juniniștilor, ramura progresistă a conservatorilor, numărul muncitorilor crescuse, în primii ani ai secolului al XX-lea apărând mișcarea sindicală, activă în rândul muncitorilor feroviari, tipografi etc.

După 1888 și 1907, și țărani au putut obține credite. Dezvoltarea rețelei bancare a dus la obținerea de credite pentru industrializare, iar pentru mediul rural, instituția „Casei Rurale” (1909) a permis ca proprietarii funciari și arendașii să suporte mai ușor perioadele de secetă sau incapacitatea de a vinde cu preț bun roadele pământului și produsele turmelor. În zona rurală, aceste credite erau utilizate pentru a cumpăra pământ, inventar agricol modern, vite, dar și pentru subzistență¹⁴.

Inițiativele legislative au ținut cont și de reglementarea muncii salariate în agricultură și industrie, fiind adoptate legi precum Legea Repausului Duminical (6 martie 1897), Legea Meseriilor (Missir, 1902), dar și legi contra tendințelor de ridicare la proteste (Legea Orleanu sau „legea scelerată”, 2 ianuarie 1910)¹⁵.

---

¹² Dimitrie Gusti, *Enciclopedia României*, vol. II, *Țara Românească*, București, Editura Imprimeriei Naționale, 1938, *passim*.

¹³ *Ibidem*.

¹⁴ N. Marcu, *Istorie economică*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1979, pp. 193–195.

¹⁵ *** *Istoria românilor*, vol. VII, tomul I, pp. 208–209.

Trebuie să amintim, că de la calitatea de importator de tehnică, de personal pentru întreținere sau de la aceea de gestionar de ateliere pentru reparații, statul român și industriașii au trecut la calitatea de producători (chiar sub licență sau ca sucursală a producătorului străin) de unelte, mașini-unelte și piese pentru necesarul industriei.

Un aspect deosebit de important după 1866, îl reprezintă înzestrarea Armatei, atât cu echipament, cât și cu armament. Astfel, apar adevărate stabilimente, ca Arsenalul Armatei, Pulberăria Armatei, unde se fabricau arme, muniții, cuirase, blindaje, căști. Existau fabrici care fabricau veștminte militare, încălțăminte, obiecte specifice (foi de cort, lenjerie, alte obiecte de îmbrăcăminte). Existau ateliere mănăstirești care, din cauza secularizării își reduseseră activitatea, mulți meșteri croitori, cojocari fiind recuperați de Armată.

Să nu uităm că armamentul modern încă se importa, dar școlile de război pregătiseră tehnicieni, ofițeri capabili să le mănuiască (la 8/20 august 1889, se înființa prin Înaltul Decret Regal, 2073/1889, Școala Superioară de Război), să le repare și chiar să le fabrice, statul asigurându-le chiar specializarea în sediile marilor uzine importatoare (din Franța și Germania în special). Aurel Vlaicu, tânărul inginer școlit la Uzinele Opel din Germania și-a construit aparatul de zbor la Arsenalul Armatei, dorind să obțină dreptul de a-l integra în producția de serie.

Aici se impune să deschidem un alt subiect, destul de sensibil. Chiar dacă România era independentă, dezvoltarea industrială era înfrânată de cercurile străine care doreau să rămânem la stadiul de piață de desfacere și de aceea, interesul de a achiziționa avioane franceze (deși aparatul lui Aurel Vlaicu își dovedise eficiența la numeroase mitinguri aviatice în Franța) a făcut ca Vlaicu să rămână doar cu aparatul său, pe care a refuzat să îl vândă, deși britanicii i-l solicitaseră în mod deosebit.

Falimentul Stroussberg și răscumpărarea acțiunilor de către statul român (condiție expresă pentru recunoașterea independenței României în anul 1878), cheltuielile mari pentru realizarea infrastructurii feroviare au fost urmate de cheltuielile pentru extinderea și modernizarea portului Constanța. Aici, în 1901, falimentul acțiunii inițiate de Adrien Hallier a făcut ca România să fie nevoită să lichideze datoriile acestui antreprenor pentru că altfel, bancherii occidentali refuzau să ofere împrumutul extern de care România avea nevoie. Porturile Brăila și Galați au continuat și ele să se dezvolte¹⁶.

Ca o constantă a perioadei 1866–1914, se cuvine să menționăm că au început să apară și specializări educaționale superioare din sfera industrială economică și agricolă. Marii proprietari au fost interesați de introducerea moderată a progresului în agricultură (culturi noi, semințe performante și rezistente la dăunători, tehnici agricole), însă continuau să prefere munca țăranilor, pe care îi plăteau prost sau îi înrobeau prin clauze contractuale abuzive, atât ei, cât mai ales arendașii.

¹⁶ Keith Hitchins, *op. cit.*, p. 203.

Unii proprietari au mers și mai departe, adică au sprijinit înființarea de școli sătești, ba chiar a unor ferme model, inclusiv în Oltenia, unde Constantin Dini Mihail, licențiat în Agronomie la Hohenheim a înființat ferma model de la Bârza, jud. Dolj.

Perioada analizată în acest studiu este, din considerentele mai sus arătate, hotărâtoare pentru bazele industriei românești moderne și contemporane.

THE INDUSTRIAL PROFILE OF OLTENIA AND ITS INFLUENCE OVER THE SOCIETY (1866–1914)

(Abstract)

The article reveals the industrial development of Oltenia during the second part of its modern history. Cities as Craiova and Turnu Severin represented the main industrial and economical centres, followed by Râmnicu, Târgu Jiu and in a small measure by Caracal. The industry in Oltenia grew after 1886, but the connection with the agriculture influenced its course because of some important lacks in the industrial evolution of Romania.

Keywords: Oltenia, industry, Modern Age, society, counties.